

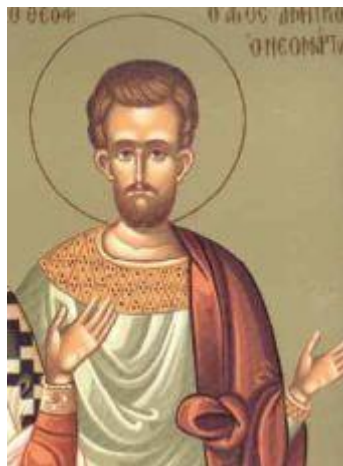
Άγιος Νεομάρτυς Δημήτριος ο Χίος († 1802)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Ο Δημήτριος γεννήθηκε το 1780 στο Παλαιόκαστρο της Χίου από ευσεβείς γονείς, τον Απόστολο και την Μαρουλώ. Νέος ακόμη πήγε στην Κωνσταντινούπολη για να εργασθή εκεί στον μεγαλύτερο αδελφό του, που ήταν έμπορος. Λίγον καιρό αργότερα αρραβωνιάσθηκε, χωρίς να ζητήσει την γνώμη του αδελφού του, ο οποίος ωργίσθηκε και έδιωξε τον Δημήτριο από την οικία του. Στερημένος τα πάντα, ακόμη και την τροφή, θυμήθηκε ο Δημήτριος ότι ένας πλούσιος Τούρκος, ο Σεί σου Εσελέμης, πελάτης του αδελφού του, του χρωστούσε χρήματα, δύο δηνάρια. Πήγε λοιπόν σε αυτόν, δήθεν, ότι τον έστειλε ο αδελφός του, για να εισπράξει την οφειλή, με πρόθεσι να την οικειοποιηθή.

Καθώς ο Τούρκος απουσίαζε, τον δέχθηκε η κόρη του, η οποία βλέποντας να έρχεται τόσο συχνά στο σπίτι τους, φέρνοντας διάφορα εμπορεύματα αυτός ο νέος και ωραίος χριστιανός, τον είχε ερωτευθή. Τον έπεισε να απαρνηθή την πίστι του και να της υποσχεθή, ότι θα γίνη μουσουλμάνος, για να την παντρευθή.

Έμεινε έτσι περίπου δύο μήνες μαζί της στο αρχοντόσπιτο σαν φυλακισμένος, διότι οι Τούρκοι, βλέποντας το θλιμμένο ύφος του, φοβούταν, ότι δεν θα τηρήση την υπόσχεσί του. Τελικά η συνείδησί του αφυπνίσθηκε, κατάλαβε το λάθος του και εκμεταλλευόμενος τον ύπνο τους, μία νύχτα του ραμαζανιού, κατέφυγε στο σπίτι ενός γνώριμού του χριστιανού στην περιοχή Σταυροδρόμι. Τα δάκρυά του έτρεχαν

ποτάμι, έγδερνε το πρόσωπό του με τα νύχια του στενάζοντας και εξομολογείτο το αμάρτημά του. Κάλεσαν τον αδελφό του και τον εξομολόγο του. Τους ωμολόγησε τα πάντα, εξωμολογήθηκε την άρνησι της πίστεώς του και δήλωσε, ότι από εδώ και πέρα μοναδική του επιθυμία ήταν να ξεπλύνη το σφάλμα του με το αίμα του μαρτυρίου.

Λίγο αργότερα έστειλε γραπτή εξομολόγησι στους γονείς του, ζητώντας την ευλογία τους, ώστε να ομολογήση τον Χριστό ενώπιον των Τούρκων. Ο πνευματικός του, φοβούμενος μήπως η επιθυμία του ήταν απόρροια ανθρώπινου λογισμού, αποφάσισε να τον δοκιμάση επιβάλλοντάς του έναν αυστηρό κανόνα νηστείας και προσευχής. Είκοσι ημερόνυχτα, σχεδόν άυπνος και νηστικός, θρηνώντας αδιάκοπα και με το πνεύμα προσηλωμένο μόνον στον Θεό, ο άγιος μάρτυρας με ζήλο ολοένα πιο διάπυρο επεδίωκε την πραγματοποίησι της αποφάσεώς του. Τέλος, έλαβε σε φωτεινό όραμα την πληροφορία, ότι η απόφασί του όντως ήταν θέλημα του Θεού και ότι, με τις πρεσβείες της Θεοτόκου, ο Χριστός θα του έδινε την δύναμι, για να τελειωθή μαρτυρικά.

Έλαβε τότε την ευλογία του πνευματικού, μετέλαβε των αχράντων Μυστηρίων και παρουσιάσθηκε με θάρρος στον Τούρκο δικαστή. Διηγήθηκε την άρνησί του, ωμολόγησε την πίστι του στον Χριστό και, ρίχνοντας καταγής το μουσουλμανικό σαρίκι του, δήλωσε, ότι ήταν έτοιμος να υποστή κάθε λογής τιμωρία. Τον έκλεισαν πολλές ημέρες σε ένα σκοτεινό και υγρό κελλί, το οποίο μετέτρεψε σε νυφική παστάδα με τις προσευχές του και υποβλήθηκε σε αλλεπάλληλες ανακρίσεις και ραβδισμούς. Όλα αυτά όμως ενίσχυσαν την απόφασί του.

Η δόλια μουσουλμανίδα τον ακολούθησε ακόμη και μέσα στην φυλακή και μεταχειρίσθηκε κάθε πανουργία της, για να τον ελκύση άλλη μία φορά προς το μέρος της. Μάταια· ο άγιος μάρτυρας είχε πλέον αγνή σύντροφο την Παναγία. Οι Χιώτες της Πόλης, από φόβο μήπως υποκύψη στο μαρτύριο και αρνηθή τον Χριστό, έκαναν έρανο και συγκέντρωσαν ένα ποσό που αρκούσε για την προσωρινή του αποφυλάκισι. Μαθαίνοντάς το ο άγιος, ενοχλημένος τους επιτίμησε με δριμύτητα και ζήτησε να μοιράσουν το ποσό στις εκκλησίες της Πόλης, ώστε να αναπεμφθή δέσεις υπέρ αυτού την ώρα του αγώνα.

Αντιστεκόμενος σαν αδάμαντας στους βασανισμούς και στα γλυκόλογα της κοπέλας, οργάνου του διαβόλου, ο άγιος μάρτυς δέχθηκε με χαρά την καταδίκη του σε θάνατο. Αρνήθηκε να του δέσουν τα μάτια, γονάτισε ήσυχα μπροστά στο ξύλο του αποκεφαλισμού και έσκυψε το κεφάλι λέγοντας: «Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία Σου!» Οι πολυάριθμοι χριστιανοί, που παραβρίσκονταν, έσπευσαν τότε, περιφρονώντας τα χτυπήματα των στρατιωτών, άλλοι για να βρέξουν ένα μαντήλι στο αίμα του μάρτυρα, άλλοι για να πάρουν ένα κομμάτι από τα ρούχα του. Όλοι

ήσαν γεμάτοι από χαρά, διότι η εκούσια θυσία του αγίου Δημητρίου θα απέβαινε γι' αυτούς πηγή ευλογίας. Το τίμιο λείψανό του το παρέλαβαν οι Χριστιανοί και το ενταφίασαν σε κάποιο Μοναστήρι στο νησί Πρώτη.

Πηγή: Βενεδίκτου Ιερομονάχου Αγιορείτου, Συναξαριστής 19^{ου} και 20^{ου} αιώνα, σελ. 48-50, Έκδοσις Συνοδίας Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ιερά Καλύβη «Άγιος Σπυρίδων Α΄», Νέα Σκήτη Αγίου Όρους, 2013.